

รายงานการวิจัย

เรื่อง

แบบฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทย

“พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง -
โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง” ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โดย

อาจารย์นันท์ินี นักดนตรี

โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ปีการศึกษา 2564

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นไทยนอกจากภาษาไทยแล้วคงเป็นวัฒนธรรม ด้านการขับร้องที่ใช้เพื่อแสดงออกถึงความ เป็นชาติไทย เราคนไทยจึงควรได้ช่วยกันอนุรักษ์ ส่งเสริมและพัฒนาขึ้นให้คงอยู่สืบไป และด้วยเหตุนี้จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนในภาคบังคับให้มีการปฏิบัติการขับร้องขึ้นโดยกำหนดขึ้นในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 มีความดังนี้

ดนตรีไทยเป็นอีกแขนงหนึ่งของ สาระความรู้ที่บรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งในการจัดหลักสูตรดนตรีมีสองลักษณะคือ จัดสาระการเรียนรู้พื้นฐานตามหลักสูตรสำหรับผู้เรียนทุกคน และการจัดสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านดนตรี โดยส่วนสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมทางด้านดนตรี สถานศึกษาสามารถกำหนดได้ตามความเหมาะสมโดยจัดทำสาระที่หลากหลาย สอดคล้องกับรายวิชาในภาคบังคับ เป็นไปตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ ความพร้อมในทุก ๆ ด้านของผู้เรียนและมีความต่อเนื่องตลอดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เช่น การปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล การขับร้องเพลงไทย การขับร้องเพลงสากล ดนตรีพื้นบ้าน เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวที่ผู้สอนจัดขึ้นนั้นจะต้องมุ่งไปสู่มาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรใน 2 ประเด็น คือ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 25, 60 – 61)

1. เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจักษ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และ ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
2. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรี เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญา ไทยและสากล

จากหลักสูตรดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การขับร้องได้ถูกจัดอยู่ในหลักสูตร ที่จะต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ โดยในปัจจุบันการร้องเพลงนั้นถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตคนไทย โดยอาจจะร้องเพื่อผ่อนคลาย ร้องเพื่อความสนุกสนาน หรือ ร้องเพื่อเข้าสังคม แต่ในปัจจุบันพบว่านักเรียนจำนวนมากร้องเพลงไม่ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนวิชาดนตรีได้ตระหนักถึงปัญหาข้างต้น จึงได้ทำการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาตลอดจนพัฒนาการเรียนการสอน การขับร้อง ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 34 คน

2. การทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ช่วง

ช่วงที่ 1 ทดสอบการขับร้องก่อนการสอนโดยหลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี

ช่วงที่ 2 ทดสอบการขับร้องหลังจากสอนโดยหลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี เป็นเวลา 2 เดือน

สมมติฐานของการวิจัย

พัฒนาการของนักเรียนในการขับร้อง ที่เรียนโดยวิธี หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี จะสามารถขับร้องได้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพลง คือ ทำนองได้ประดิษฐ์ขึ้น โดยมีสัดส่วน จังหวะ วรรคตอน และสัมผัสถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของดุริยางค์ศิลป์เช่นเดียวกับบทกวีที่แต่งขึ้นโดยใช้ถ้อยคำ เสียง อักษร สระ วรรณยุกต์ ตามกฎแห่งฉันทลักษณ์

ร้อง คือ การเปล่งเสียงออกไปให้เป็นทำนอง จะมีถ้อยคำหรือไม่ก็ได้หรือมีแต่สระอะไรก็ได้ แต่ต้องถือทำนองเป็นสำคัญ ถ้อยคำต้องนุ่มเข้าหาทำนอง

จังหวะ หมายถึง การแบ่งส่วนย่อยของทำนองเพลง ซึ่งดำเนินไปด้วยเวลาอันสม่ำเสมอ ทุกๆ ระยะของส่วนที่แบ่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ถ้าการใช้หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี สามารถทำให้นักเรียนขับร้องได้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลงได้ ก็ควรที่จะได้รับการส่งเสริมอย่างกว้างขวางสำหรับนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ

กรอบแนวคิด

ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการสอนการขับร้องโดยวิธีการใช้ หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการขับร้องทำนองเพลงของนักเรียนหลังจากการสอนโดยวิธีการใช้ หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทัฬหีศรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้องผู้วิจัย ได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับ แนวคิดทฤษฎีดังนี้

- หลักการขับร้องเพลงไทยเดิม
- วิธีการขับร้องเพลงไทยประเภทต่างๆ
- หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทับทิมศรี

หลักการขับร้องเพลงไทยเดิม

วิชาการขับร้องเพลงไทยเดิม แต่เดิมไม่มีตัวโน้ต มีหลักและวิชาการเป็นหัวใจสำคัญ การเรียนใช้วิธีการท่องจำ ผู้เรียนต้องตั้งใจเรียนจริงและรักในการเรียนร้องเพลง มีความอดทน ใช้สมอง สติปัญญา มีปฏิภาณว่องไว ไหวพริบดี มีความสังเกตและรอบคอบ เพราะการขับร้องเพลงไทยนั้นมีกลวิธีสลับซับซ้อนมากมาย ผู้ที่จะเรียนให้ดีจริง จะต้องมีความตั้งใจจริง ไม่ทอดยอย มีความสุขุมรอบคอบ เลื่อมใสและศรัทธาในการเรียนรู้ เพราะศิลปะการขับร้องเพลงไทยเรียนเพียงผิวเผินไม่ตั้งใจอย่างจริงจังก็ยากที่จะปฏิบัติให้ได้ดี นอกจากนั้นแล้ว ผู้ขับร้องควรคุณสมบัติดังนี้

1. มีเสียงดี กังวาลเสียงแจ่มใสไพเราะ (ผู้ที่มีเสียงไม่ดีแต่รู้หลักในการขับร้องที่ดี ก็สามารถร้องเพลงให้ไพเราะได้)
2. ร้องเพลงด้วยความชัดเจนทั้งคำร้องและทำนอง พร้อมมีจังหวะที่ดีและถูกต้อง
3. เป็นผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรงและมีพลังเสียงที่ดี

วิธีการขับร้องเพลงไทยประเภทต่างๆ มีหลักการดังนี้

1. ร้องอิสระหรือร้องโดยลำพัง คือร้องโดยไม่ต้องกังวลกับระดับเสียงของคนตรีและการรำ การร้องชนิดนี้เลือกตั้งระดับเสียงให้เหมาะสมของตนได้ การสอนร้องเพลงในโรงเรียน คือ การร้องประเภทนี้ความสำคัญที่จะต้องระวังคือจังหวะ ทำนอง คำร้องถูกต้องชัดเจน การแบ่งลักษณะตามบทกวี ต้องร้องทำนองประกอบแล้วฟัง และตีความหมายดูว่าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

2. ร้องประกอบดนตรี คือร้องแล้วคลอหรือรับด้วยดนตรี ผู้ร้องต้องระวังรักษาเสียง สูง- ต่ำ ให้เข้ากับระดับเสียงดนตรี รักษาจังหวะให้สม่ำเสมอ ตามจังหวะฉิ่ง และ จังหวะหน้าทับ

3. ร้องประกอบการรำ ต่อดูท่ารำของตัวแสดงประกอบเป็นสำคัญ ช้า เร็ว หรือใส่ความรู้สึกให้ตรงกับกิริยาอารมณ์ของตัวแสดงนั้นด้วย จะร้องตามใจหรือตามจังหวะสม่ำเสมอได้

หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทับทิมศรี

พื้นฐานในการขับร้องเพลงไทย คือ การเอื้อน เดินทำนองสลับการร้องถ้อยคำ องค์ประกอบของวิธีการขับร้องได้แก่

1. ถ้อยคำ หมายถึง ผู้ขับร้องจะต้องร้องให้ถูกต้องและชัดเจนตามบทประพันธ์ แบ่งถ้อยคำในแต่ละตอนได้ถูกต้องกับวิธีการขับร้อง การอ่านฉันทลักษณ์ รวมทั้งคำควบกล้ำ ตัว ร ตัว ล และออกเสียงสั้น – ยาว ได้ถูกต้องตามบทประพันธ์นั้นๆ

2. การเปล่งเสียง หมายถึง การออกเสียงจากลำคอ ทรวงอก ท้อง นาสิก ได้ถูกต้องเต็มเสียง อย่างสม่ำเสมอ และรักษาระดับเสียงได้คงที่ซึ่ง หมายถึง เสียงไม่สูงหรือต่ำกว่าระดับเสียงดนตรีที่ต้องการ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “เสียงไม่เพี้ยน” และออกเสียงเอื้อนตามทำนองเพลงได้ติดต่อกัน โดยไม่เอื้อนเสียงขาดเป็นช่วงๆ

3. การหายใจ หมายถึง หายใจได้ถูกที่ ถูกต้องตามวรรคตอนของการเอื้อนทำนองและคำร้อง โดยไม่ขัดกับลีลาของเพลงตามหลักดังนี้

3.1 พยายามหายใจเข้าให้ลึกเต็มที่ทางจมูกโดยไม่ให้เกิดเสียงและเป็นไปตามธรรมชาติ

3.2 การผ่อนลม ค่อยๆ ผ่อนลมให้ออกจากปากขณะที่ขับร้อง ประสบการณ์และความชำนาญเฉพาะตัว จะช่วยให้ผู้ขับร้องสามารถผ่อนลมออกจากปอดได้นาน จึงร้องได้วรรคยาวในแต่ละช่วงการหายใจ ตามวิธีฝึกดังนี้

ก. ให้ออกเสียงตัวโน้ตต่อไปนี้ ให้ติดต่อกันโดยแต่ละช่วงของตัวโน้ตนั้น มีความยาวเท่ากับ 8 ห้องโน้ต ด ร ม ซ ล ช ม ร

ข. ฝึกซ้ำหลายๆ เที้ยว เพื่อให้ลมหายใจยาว และเสียงร้องไม่เพี้ยน

3.3 หายใจถูกต้องตามวรรคตอนของทำนองและเนื้อเพลงเนื่องจากการขับร้องเพลงไทย การดำเนินทำนองอยู่ที่การเอื้อน ดังนั้นในการเอื้อนที่ไพเราะเหมาะสม ผู้ร้องจะต้องหายใจให้ถูกที่ ซึ่งส่วนใหญ่ ช่วงการหายใจจะอยู่หลังจังหวะ ฉับ ของการตีฉิ่ง

3.4 การลึกลับหายใจ หมายถึง การหายใจสั้นๆ แทรกกระหว่างการเอื้อนที่ยาวๆ โดยผู้ฟังไม่อาจสังเกตเห็นเพื่อให้ได้ลมหายใจเพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้การร้องไม่สะดุดและหางเสียงไม่ขาด ทำให้เกิดความไพเราะ ได้รู้สึกและอารมณ์เพลงมากขึ้น

การเอื้อน

การเอื้อน คือ การเปล่งเสียงออกไปให้เป็นทำนอง แต่ไม่มีเนื้อร้อง การเอื้อนถือเป็นการร้องอย่างหนึ่งในการร้องที่มีลักษณะสำคัญที่สุด ที่ผู้ขับร้องจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ ความไพเราะของการขับร้อง มีได้อยู่ที่เสียงเดียว การฝึกเอื้อนให้ไพเราะ ได้อารมณ์ เป็นวิธีการที่ยากและนับเป็นหัวใจของการร้องเพลงไทย และสิ่งที่จะแสดงให้เห็นเด่นชัดในความเป็นเอกลักษณ์ของเพลงไทย ในด้านการขับร้องนี้ก็คือ การเอื้อน

หลักและวิธีการเอื้อน

ประกอบด้วยพยัญชนะ และสระ ดังนี้

1. พยัญชนะ ได้แก่ อ ง ฮ (พื้นเสียงของพยัญชนะเหล่านี้ ทำให้การร้องเกิดความนุ่มนวลและความไพเราะ)

พื้นเสียงของพยัญชนะที่ใช้ในการเอื้อน

- อ จะมีพื้นเสียงที่หนักแน่น ฟังได้ชัดเจนที่สุด
- ง จะมีพื้นเสียงปานกลาง
- ฮ จะมีพื้นเสียงเบาที่สุด

2. สระได้แก่

1. อี
2. อี้
3. เ-อ
4. เ-ย
5. เอิง
6. เ-อะ

การผสมสระและพยัญชนะในการเอื้อน

1. อี ใช้กับ ฮ+งอ = ฮีงอ เวลาเอื้อนให้ออกเสียงติดต่อกันเป็น ฮีงอ
2. อี้ ใช้กับ อ , ฮ = อี้ , ฮี้
เวลาเอื้อนให้ออกเสียงตามวรรณยุกต์ต่างๆ ตามทำนองเพลง
3. เ-อ ใช้กับ อ , ง , ฮ = เออ , เงอ , เโฮ ออกเสียงเอื้อนตามวรรณยุกต์ต่างๆ ของทำนองเพลง
4. เ-ย ใช้กับ อ , ง = เอย , เงย ใช้เมื่อจบการเอื้อนในวรรคนั้นๆ
5. เอิง ใช้กับ อ = เอิง + เงอ , เอิง + เงย เอื้อนเสียงติดต่อกันเป็น เอิงงอ , เอิงงย
เอิงงอ ใช้เอื้อนในระหว่างวรรค ที่ยังไม่ถึงเนื้อร้อง
เอิงงย ใช้เอื้อนในวรรคสุดท้ายที่จบการเอื้อนหรือเมื่อถึงเนื้อร้อง
6. เ-อะ ใช้ ฮ = เอะอะ + เอิงงอ หรือ เอะอะ + เอิงงย เวลาเอื้อนให้อื้อนติดต่อกัน
เป็น เอะอะเอิงงอ หรือ เอะอะเอิงงย

การฝึกการหายใจและการควบคุมลมในการขับร้อง

ลม เป็นปัจจัยอันหนึ่งในการขับร้อง และในการขับร้องมีวิธีหายใจที่ได้ผลอยู่ 2 วิธีคือ

1. การหายใจระดับทรวงอก เป็นการหายใจโดยอาศัยการยกซี่โครงให้สูงขึ้น เพื่อให้ลมเข้าไปในปอดได้เต็มที่

ก. ยืนตัวตรง หลังไม่งอและศีรษะตรง ก่อนหายใจเข้าพยายามทรวงอกให้ตั้งขึ้น เป็นการเตรียมที่ให้ลมเข้า เมื่อหายใจเข้าลมก็จะไปได้มาก ผีอกหายใจเข้าและออกด้วยวิธีนี้ซ้ำๆ ขณะหายใจออก ระวังอย่าให้ทรวงอกลดลง พยายามรักษาลักษณะ “อกผายไหล่ผึ่งไว้”

ข. ยืนอกผาย ไหล่ผึ่ง แต่ไม่เกร็ง หายใจเข้าช้าๆ พร้อมกับยกแขนสองข้างขึ้น นับใจใน 1-2-3 ขณะหายใจเข้า หยุดนับ 4-5-6 หายใจออก พร้อมกับลดแขนลง นับ 7-8-9 สังเกตดูว่าไหล่และอกยังคงอยู่ในท่าที่ผึ่งอยู่

2. การหายใจถึงกระบังลม เป็นการหายใจโดยอาศัยกระบังลม และกล้ามเนื้อหน้าท้อง เวลาหายใจเข้า กระบังลมเคลื่อนหดตัวต่ำลง ทำให้หน้าท้องยื่นออกมา ช่วงอกจะกว้างขึ้นทำให้ปอดขยายตัวได้เต็มที่ เมื่อหายใจออกก็ต้องอาศัยการหดตัวของกล้ามเนื้อหน้าท้อง กระบังลมคลายตัวกลับเข้าที่ ช่วงอกจะเล็กลงเป็นการไล่ลมออกจากปอด การหายใจแบบนี้ จะมีลักษณะหายใจได้ลึกกว่าแบบแรก

วิธีฝึก

ยืนตัวตรง หลัง ไหล่และศีรษะตรง เท้าห่างกันเล็กน้อยพอสบาย มือท้าวสะเอว ให้นิ้วหัวแม่มืออยู่ด้านหลัง นิ้วที่เหลือวางอยู่ที่กล้ามเนื้อหน้าท้องบริเวณซี่โครงล่าง หายใจเข้าลึกๆ พยายามให้ลมลงไปถึงฐานปอด จะรู้สึกว่ามีบริเวณเอวและกล้ามเนื้อหน้าท้องขยายออก ค่อยๆ ปลดลมออกเป็นเสียง เอส (S) เมื่อลมออกหมดกระบังลมจะคลายกล้ามเนื้อหน้าท้องหดตัวแฟบลง หายใจเข้าจะปฏิบัติวิธีนี้ ฝึกครั้งแรกอาจจะยังไม่บรรลุผลเพราะกระบังลมและกล้ามเนื้อหน้าท้องยังไม่เคยฝึกแบบนี้มาก่อน อาจฝึกวิธีนี้ได้ง่ายกว่า โดยการนอนหงายราบบนพื้นวางหมอนบนท้อง แล้วหายใจเข้าลึกๆ พยายามใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องดันหมอนให้กระพือขึ้น เวลาหายใจเข้าและลงเมื่อหายใจออก ฝึกหลายๆ ครั้ง กล้ามเนื้อท้องและกระบังลมจะเริ่มทำงาน เมื่อฝึกวิธีนี้แล้วให้ฝึกทำยืน

วิธีปฏิบัติตนในการร้องเพลง

ท่าทางประกอบด้วย

1. การนั่ง การนั่งขณะขับร้องเพลงไทย นิยมการนั่ง 2 วิธี คือ การนั่งพับเพียบกับพื้นและนั่งบนเก้าอี้ท่าทางที่ นั่งจะต้องนั่งตัวตรง (ยึดเอวให้ตั้งและตรง หลังจะไม่งอมองดูสวยงาม) อกผาย ไหล่ผึ่ง แต่ไม่เกร็ง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อเรื่องระบบการหายใจอย่างมาก

2. การวางสีหน้า วางสีหน้าให้เป็นปกติ ไม่เหี่ยวหน้าเหี่ยวหลัง (อันบ่งบอกถึงบุคลิกที่ไม่สุภาพ) สายตามองตรงข้างหน้า ไม่มองดูที่จุดใดจุดหนึ่งโดยเฉพาะ เปลี่ยนสายตามองจุดอื่นบ้างตามสมควร

3. การเคาะจังหวะในขณะที่ขับร้อง สามารถใช้มือเคาะเบาๆ ข้างๆ ตัว ไม่ยกมือขึ้นสูง สิ่งที่ไม่สมควรทำอย่างยิ่ง คือ การใช้เท้าเคาะจังหวะ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งประกอบด้วย แบบการวิจัยประชากร กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วิธีการศึกษา

1. การศึกษาข้อมูลจากเอกสาร
2. การใช้แบบทดสอบสำหรับนักเรียน
3. การเก็บข้อมูลจากการสังเกต

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร คือ นักเรียนของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 34 คน

ระยะเวลาการเก็บข้อมูล

เดือนกรกฎาคม – สิงหาคม 2564

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ในการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ที่รวบรวมมาและนำมาเปรียบเทียบวิเคราะห์ในข้อมูลสำคัญที่ได้จากการสังเกต
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากตารางมาตราส่วนประมาณค่า ที่ได้จากการทดสอบนักเรียนโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยร้อยละ

บทที่ 4 ผลการวิจัย

จากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาศิลปะ (ดนตรีไทย) เรื่อง “พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง” ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในการขับร้องเพลงไทย ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ จึงนำแบบฝึกทักษะการใช้หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทับทิมศรีมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน พบว่านักเรียนสามารถมีความรู้ความเข้าใจในการขับร้องเพลงไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นดังตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบการขับร้องเพลงไทย

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2	
		การขับร้องให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง	รวม	การขับร้องให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง	รวม
		10	10	10	10
1	ด.ช. กฤตชัย เสนโสภาพิศ	3	3	8	8
2	ด.ช. กัญจน์ เวชชัญญะกุล	3	3	8	8
3	ด.ช. กัณธัช ศรีจาด	3	3	8	8
4	ด.ช. เขมทัต ปัทมจิตร	3	3	7	7
5	ด.ช. คุณากร มุขธระโกษา	2	2	7	7
6	ด.ช. จิระพันธ์ ฤทธิธรณ	3	3	7	7
7	ด.ช. ชนน ศุขสุวรรณ์	2	2	7	7
8	ด.ช. ธนปพน จิรพงศ์พิวัฒน์	5	5	8	8
9	ด.ช. ธนัท พัฒนทอง	5	5	8	8
10	ด.ช. ธีรภัทร์ บุญหลี่	3	3	8	8
11	ด.ช. นพพล มั่นคง	4	4	9	9
12	ด.ช. นราวิชญ์ ดีคล้าย	3	3	7	7
13	ด.ช. พิษณุตม์ เอี่ยมดิงามเลิศ	5	5	8	8

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2	
		การขับร้องให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง	รวม	การขับร้องให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง	รวม
		10	10	10	10
14	ด.ช.พีรวิชญ์ สวสดีสิงห์	5	5	9	9
15	ด.ช.รัชศักดิ์ ฤทธิเดช	3	3	7	7
16	ด.ช.รัฐภัทร์ พุ่มโพธิ์ทอง	5	5	8	8
17	ด.ช.วริทธิ์ธร ขจรกิตติผล	5	5	8	8
18	ด.ช.ศุภณัฐ ฐนินธนวัฒน์	4	4	7	7
19	ด.ช.เอกวัสส์ อุ่มสุข	5	5	8	8
20	ด.ญ.ชัญญานุช กลิ่นสมิทธิ์	6	6	9	9
21	ด.ญ.ณิชกานต์ ฤกษ์งาม	5	5	9	9
22	ด.ญ.นภัศอรณ์ สิทธิไกรพงษ์	6	6	10	10
23	ด.ญ.ปทิตตา คล้ายสังข์	4	4	8	8
24	ด.ญ.ปรายฟ้า สัจจามัน	5	5	9	9
25	ด.ญ.ปาณิสรา นกหงษ์	6	6	9	9
26	ด.ญ.พชราภา พรหมศร	5	5	8	8
27	ด.ญ.พรรณทิพย์ แก้วงาม	6	6	10	10
28	ด.ญ.พิมพ์มาดา ปิ่นแก้ว	5	5	9	9
29	ด.ญ.ศศิชญา มหาอินทร์	6	6	9	9
30	ด.ญ.สุธินี สุรินา	5	5	8	8
31	ด.ญ.อชันทนา กมลรัตน์โยธิน	6	6	10	10
32	ด.ญ.เอริฎา ลากเจริญ	5	5	9	9
33	ด.ญ.ชนิดาภา ศิรพานิช	5	5	8	8
34	ด.ช.ภัทรชนน รัตธนาภาส	6	6	9	9
เฉลี่ย			4.47	เฉลี่ย	8.26

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบการขับร้องเพลงไทยพบว่าการใช้แบบฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยเรื่อง “พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง” นักเรียนที่สามารถทำแบบทดสอบผ่านได้ โดยคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งที่ 2 (คะแนนเฉลี่ย = 8.26) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งที่ 1 (คะแนนเฉลี่ย = 4.47) ดังแสดงในตาราง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง “พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง” ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการแก้ปัญหาของนักเรียนดังนี้ คือ

1. พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ การใช้หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทับทิมศรี

1. พัฒนาการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง จะสามารถขับร้องได้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คะแนนความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในการฝึกปฏิบัติโดยการเปรียบเทียบระดับคะแนนระหว่างฝึกและหลังฝึก
2. เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างของการทดสอบ

สรุปผลจากการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์คะแนนความสามารถในการขับร้องเพลงไทยให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลง โดยใช้แบบฝึกการขับร้อง จากการวิจัยพบว่า เมื่อใช้การใช้หลักการขับร้องเพลงไทยของอาจารย์ระวีวรรณ ทับทิมศรีแล้ว นักเรียนปฏิบัติขับร้องได้ง่ายและเข้าใจมากขึ้น
2. คะแนนความสามารถในการขับร้องของนักเรียนทั้ง 34 คน พบว่ามีการขับร้องให้ตรงกับระดับเสียงของทำนองเพลงถือว่าอยู่ในระดับคะแนนที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรใช้สื่อการสอนที่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความสนใจในการขับร้อง เช่น วีดิทัศน์เรื่องการแสดงการขับร้องที่น่าสนใจ
2. ครูควรให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล โดยให้นักเรียนจับคู่แล้ววัดผล ประเมินผลอย่างต่อเนื่องเพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงการพัฒนาการของตนเอง

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. 2561. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2561. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ระวีวรรณ ทับทิมศรี. ชั้บร้องเพลงไทย 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัทประชุมทอง พรินติ้ง กรุ๊ปจำกัด, 2547

เรณู โกศินานนท์. เพลงไทยไพเราะ. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช , 2545